

André András

A HEG

Tán nyolcéves lehetek, kenyérszelés közben elvágom az *oldalcsuklóm*. A *röpke barázdát* sokáig nagy becsben tartom (ugyan senki nem csodálja, szaladok vele fűhöz-fához, épp hogy a vargához nem), aztán ki-kimaradnak hónapok, évek.

Évtized is.

Most, ki tudja mi okból, s vétlen indítatásból, ismét *magához ránt* a fölizzó csík – és elmosolyodom. Leszánkázván a keresztrejtvényről, asztalom terítőmintáit *nézem*, de látom a gyerekkori otthonom konyhaasztalát is...

És homlokom mögött szagolgom a régi otthon konyha-illatát...
Mint akinek két hazája van, de nem oltják ki egymást...

Kérem szépen, csudába a picinke vérrel, s a tokás nagykéssel,
kérem szépen, kérem szépen: volt ott élet, perpatvaröröm!

Bőröm alatt, a *félrecsúszott* heg lüktetésében lélegzik a néhai kislány,
nyolc-, vagy hatvanhét évesen is *csak* a kozmosz odvában lakunk
mindketten. Ráadásul tényleg nincs idő; van időnk hát –
a világ minden pillanatban újszülött.

Nézd csak, látod...